Aventurile submarinului DOX

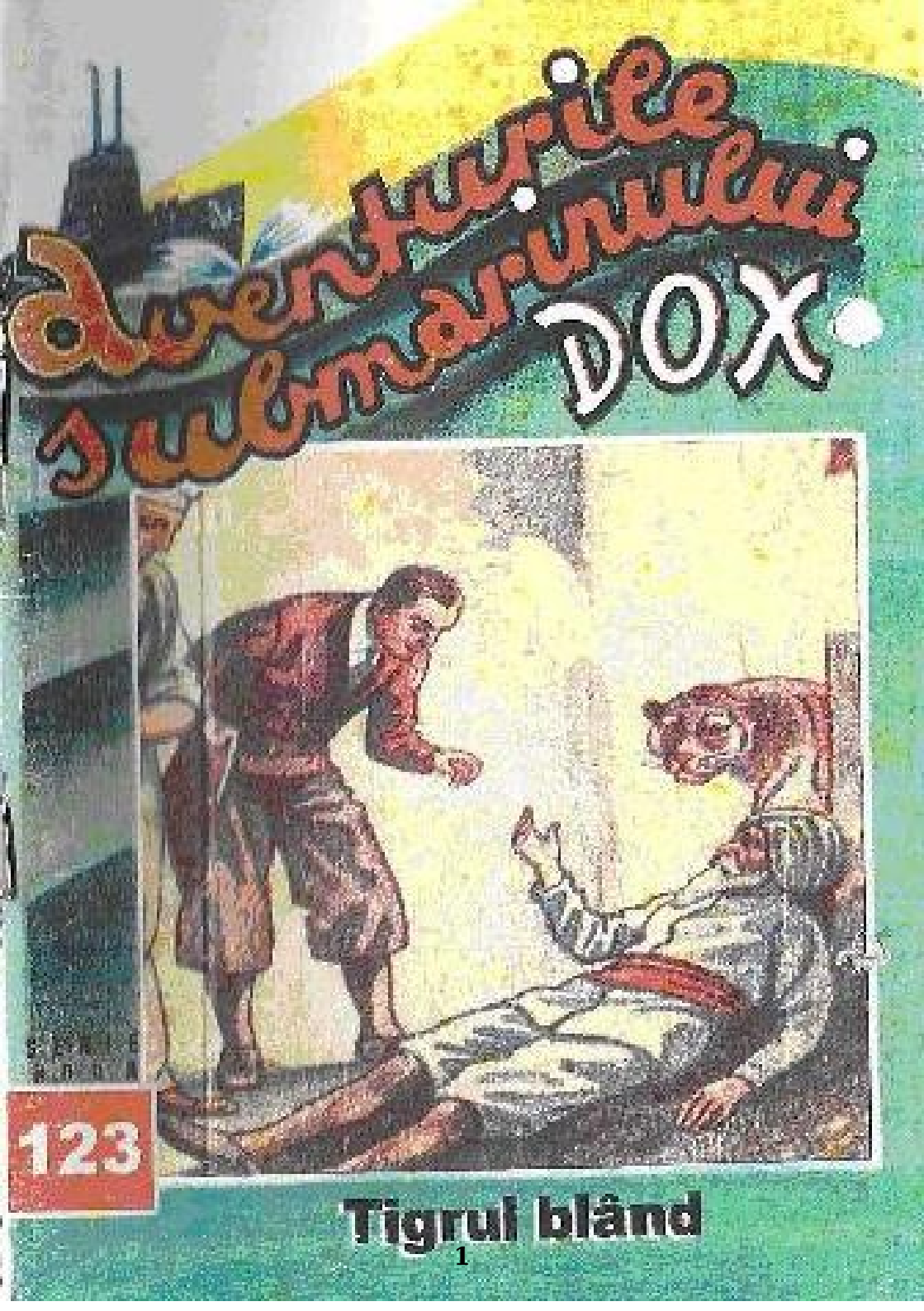

123

Tigrul blând

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN

Nr. 123

TIGRUL BLÂND

Traducere de LIA HÂRSU

V.2.0

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
FANTOMA JUNGLEI

ÎNTR-UN LUMINIŞ MIC din mijlocul unei jungle dese îşi întocmiră tabăra căpitanul Farrow, doctorul Bertram şi Kard. Acesta din urmă se îndeletnicea să adune vreascuri, ca să aprindă un focşor.

În vremea asta căpitanul stătea de vorbă cu doctorul Bertram.

— Zău mă tem, dragă doctore, că i s-o fi întâmplat ceva lui George al meu, în drum spre satul băştinaşilor. De mult ar fi trebuit să fie înapoi cu Petre Uriaşul.

— Să n-ai nici o grijă, căpitane – răspunse Bertram – băştinaşii de pe aici sunt oameni paşnici şi nu poartă duşmănie străinilor. Mai mult ca sigur că George a întârziat din pricina târguielilor pe care avea să le facă. De fapt, ar fi trebuit să mergem şi noi cu ei.

— Ştii prea bine că nu vroiam să-i liniştesc pe indieni prin prezenta noastră, dragă doctore. Pe de altă parte, cu toată asigurarea guvernatorului, n-aş vrea să mă arăt pretutindeni. George şi Petre, singuri, n-ar putea atrage luarea aminte, căci s-o fi întâmplând adeseori pe aici să se ivească, prin sate albi ca să cumpere merinde. Dar întârzierea băiatului şi a lui Petre şi ma îngrijorează acum.

— Să nădăjduim că nu li s-a întâmplat nimic în junglă, căpitane. Mă gândesc la fiarele şi şerpii care fac nesigure ţinuturile acestea.

— De asta mă îngrijesc mai puţin, dragă doctore, căci George şi Petre sunt bine înarmaţi şi se pricep ei să mânuiască pistoalele. Mă îndeamnă inima să pornesc în întâmpinarea lor.

— Să mai aşteptăm o jumătate de ceas. Cred însă că ne vom lovi de mari greutăţi, căci peste o ora se înnoptează.

— De aceea şi sunt atât de îngrijorat, dragă doctore. Satul e numai la un ceas depărtare de aici şi George lipseşte de patru ceasuri. N-aş mai vrea să aştept ci să por…

Căpitanul îşi rupse vorba, căci în aceeaşi clipă răsună o

detunătură de armă urmată imediat de a doua. Aproape în acelaşi timp sari în picioare odată cu doctorul Bertram şi duse mâna la revolver, căci împuşcăturile se auziseră foarte de aproape. Şi Kard se oprise din lucru şi îşi pironi privirea în desiş, în vreme ce-şi ţinea mâna încleştată pe pistol.

Trecură câteva minute de încordare. Deodată, camarazii auziră nu prea departe trosnet de crengi şi zgomotul acesta se apropia şi mai mult. Kard ridică pistolul, dar îl lăsă imediat în jos, când frunzişul se dădu în lături şi George se ivi în luminiş, urmat de Petre.

Amândoi ţineau revolverele în mână, dar le puseră în loc când îşi văzură camarazii. Tânărul se apropiă zâmbitor de tatăl său, ca să-l salute.

— Am văzut fantoma junglei şi am tras asupra ei, tată – zise el – am fost reţinuţi în sat, căci se aflau acolo un slujbaş englez şi doi vânători. Au venit încoace să vâneze „fantoma junglei”.

— „Fantoma junglei”? Ce-nseamnă. Asta, George? întrebi căpitanul, cu interes. Haideţi să ne aşezăm jos şi povestiţi-ne ce vi s-a întâmplat în sat!

George desfăcu întâi merindele aduse, pentru ca Petre şi Kard să poată pregăti cina, apoi începu să povestească:

— Am ajuns cu bine în sat şi băştinaşii ne-au primit cu prietenie. Albii care se aflau acolo, au fost foarte prietenoşi cu noi şi s-au interesat îndată de unde venim şi ce ne-a adus în ţinutul acesta, care nu prea are nume bun. Le-am răspuns că am întreprins o mica expediţie de studii şi că tovarăşii mei şi-au întocmit tabăra în junglă, indicându-le, fireşte, o direcţie falsă. M-au sfătuit ca la înapoiere să fiu cu mare băgare de seamă, căci prin ţinutul acesta se aţine o făptură misterioasă, care a ucis până acum mulţi indieni din sat. Dacă lucrurile vor merge tot aşa, în curând tot satul va fi curăţat, deoarece nu numai bărbaţi, ci şi femei au fost găsite sfâşiate.

— Nu se. Ştie cum arată aşa-zisa „fantoma a junglei”, dragă George? întrebă doctorul Bertram.

— Nu şi tocmai aici e buba. Oamenii au căpătat o frică superstiţioasă de făptura aceasta şi cutează să iasă din sat. După ce s-au sfătuit îndelung, au găsit că cel mai nimerii

lucru e să ceara ajutor din satul vecin. Întâmplător se găseau acolo slujbaşul englez şi cei doi vânători, care s-au arătat de îndată foarte interesaţi şi vroiau să cerceteze cazul. Dar până acum n-au ajuns la nici un rezultat, pentru că „fantoma junglei” a refuzat să se mai arate. Locuitorii satului s-au mai liniştit şi s-au apucat să-şi vadă de treburile lor. Dar în aceeaşi zi a fost găsit iarăşi un indian sfâşiat, astfel că spaima de această fantomă a devenit şi mai mare. Unul din vânători, care a examinat cu luare-aminte urmele spunea că, după părerea lui e vorba de o fiară grozavă, de pildă un tigru. Urma era însă atât de ciudată şi neregulată încât, în cele din urmă, nu mai ştiu nici ei ce să creadă. Ne-au sfătuit să rămânem peste noapte în sat şi să pornim a doua zi dimineaţa împreună cu ei, care aveau de gând să cerceteze jungla. Nu ne-am lăsat convinşi, fireşte şi am plecat, părăsind satul în direcţie opusă. Când nu mai puteam fi văzuţi, am făcut un ocol în jurul satului şi am luat-o încoace. Aproape de aici am auzit nişte zgomote ciudate şi când ne-am luat după ele, am zărit într-un tufiş o făptură, care dădea să se retragă repede la apropierea noastră. Am slobozit două gloanţe, dar nu ştiu dacă au nimerit, căci „fantoma” a fugit în tufişul des.

— Şi n-a fost tigru, George? întrebi, doctorul Bertram. Ar fi trebuit să vezi, cel puţin, dacă era om sau animal.

— Eu l-am luat drept animal, doctore, altminteri n-aş fi tras.

— Atunci să încercăm să, pătrundem în desişul de colo, ca să urmărim dihania! propuse căpitanul.

— E cu neputinţă, tată, căci nu vom izbuti să înaintăm – răspunse George – am încercat şi eu cu Petre, deoarece ne-am gândit îndată la „fantoma junglei”. Zău, credeam că nu se poate.

— Atunci lagărul nostru e foarte primejduit – zise căpitanul – şi va trebui să veghem cu schimbul toată noaptea, altminteri ni se poate întâmpla şi nouă ca locuitorilor din sat.

— De vegheat trebuie să veghem în orice caz. Te pomeneşti că izbutim să răpunem „fantoma junglei”. De vreun tigru n-avem ce ne teme, căci cu ăsta sfârşim noi

repede.

— Să ne întocmim însă tabăra în mijlocul luminişului, pentru a nu fi atacaţi pe la spate – sfătui căpitanul. Mâine dimineaţă pornim imediat la drum, ca să nu ne întâlnim cu vânătorii aceia. Şi acum să mâncăm şi să ne culcăm devreme. Îndată după răsăritul soarelui ne luăm apoi tălpăşiţa.

Tocmai când sfârşiră cu masa, se lăsă şi noaptea. În vremea asta Kard aprinsese focul în mijlocul luminişului şi după ce se o rândui paza, camarazii se culcară. Petre avea întâia veghe, George a doua şi Kard a treia. Veneau pe urmă la rând căpitanul şi doctorul.

În vreme ce Uriaşul stătea lângă foc şi nu lăsă puşca din mână, ceilalţi dormeau liniştiţi.

După două ceasuri Petre îl trezi pe George. Îi spuse că nu observase nimic suspect şi, călcându-se, adormi îndată.

George zvârli vreascuri în foc, apoi îşi roti privirea în jur şi căută să nu piardă nici un zgomot. Abia acum, în cursul nopţii, se trezise viaţa junglei. Animalele ieşeau după pradă şi George auzea din depărtare răgetul tigrilor flămânzi.

Astfel trecu un ceas şi când tânărul îşi plimbă iar privirea în jurul luminişului… tresări speriat, zărind numai la vreo şase metri îndărătul lui un tigru uriaş, care se uita la el cu ochi scânteietori.

Câteva clipe George rămase ca înmărmurit. Nu auzise pârâit de crengi şi se mira cum izbutise fiara să ajungă pe nesimţite în luminiş.

Dar nu era acum vreme de gândit. Ridică braţul să descarce un glonţ în ochiul tigrului, când acesta se-ntoarse brusc şi dispăru în desiş.

Tânărul era peste măsură de uimit. Tigrul părea să fie rănit, căci şchiopăta pe unul din picioarele dinapoi. Să fi fost acelaşi animal asupra căruia trăsese, cu puţin înainte?

Îşi aţinti privirea spre locul unde dispăruse tigrul. Se scurseră astfel câteva minute, când deodată avu presimţirea ciudată a unei primejdii apropiate. Se uită repede de jur împrejur şi se speria încă odată; văzând iarăşi tigrul stând îndărătul său, de partea cealaltă, a luminişului. Dar înainte să poată ridica revolverul, fiara se făcu

nevăzută.

George îl trezi pe Petre şi-i povesti cele întâmplate.

— Pare să fie „fantoma junglei”, domnule George! şopti Uriaşul. Acum pricep eu părerea vânătorului, care n-a scos-o la capăt cu urma. Tigrul n-a fost rănit de dumneata, ci şchiopăta de multă vreme. De aceea se vede că nu ne atacă, pentru că n-o fi putând sări.

— Admir inteligenţa acestui animal, care face îndată stânga-mprejur când ridic eu revolverul. S-ar părea că cunoaşte cât de primejdioasă este această armă mititică. Tu nu slăbi din ochi partea cealaltă... eu voi veghea în asta de aici. Dacă-l vezi, încearcă să-i descarci un glonţ în ochii.

Petre încuviinţă din cap şi îşi întoarse privirea în partea cealaltă. În aceeaşi clipă aproape, exclamă agitat:

— Uite-l colo, domnule George! Îi văd scăpărând ochii în desiş. Ne iscodeşte ca un om şi să chibzuiască în ce fel ne-ar putea, ataca. Să trag într-însul?

George vru să se întoarcă repede, când observă şi el ceva; într-un desiş de pe cealaltă parte zări doi ochi scânteietori, aţintiţi asupra locului de lagăr. Să fi fost şi acolo un tigru?

Repede aruncă o privire înapoi, să se încredinţeze de spusele lui Petre. Da şi acolo luceau doi ochi, dar aceştia păreau să fie de om, nu de tigru.

Nu putea privi prea mult timp într-acolo, căci în fiecare clipă tigrul de pe cealaltă parte ax fi putut ţâşni din desiş. De aceea se întoarse iarăşi, şoptind uriaşului:

— Să nu tragi, Petre, căci cred că acolo e un om. Şi de partea mea scânteiază doi ochi, care însă, sunt de tigru, fără nici o îndoială. Voi încerca să-l nimeresc cu un glonţ.

George nu mai avu răgazul să facă ce-şi propusese, căci în vremea asta ochii dispăruseră. Acum socoti nimerit să-i trezească pe camarazi. Făcu asta şi le povesti cele petrecute.

Ochii pe care îi zărise Petre mai luceau din tufiş. Când căpitanul îi văzu, spuse în şoaptă camarazilor săi:

— Cu siguranţă că e un om, pare să aibă ochii plini de ură. Mă mir numai că nu îi e teamă de tigru, căci după spusele tale, George, a fost şi acolo un, tigru, nu e aşa?

— Da, tată şi eu sunt surprins cum s-a putut întâmpla asta, fără, să-l descopere pe om. Să încerc să-l atrag încoace pe individ?

— Nu e nici un rost, George. Omul o fi având gânduri rele, altminteri nu s-ar ascunde acolo.

— Poate că n-a zărit încă tigrul, tată. Trebuie să-l prevenim, altminteri e pierdut.

În clipa aceasta, ochii dispărură – acum prevenirea n-ar mai fi avut nici un rost. Toţi priviseră cu încordare într-acolo şi se-ntoarseră speriaţi când Petre scoase deodată un ţipăt. El se-ntoarse cel dintâi şi se holba acum la ochii de foc ai unui tigru ce se afla doar la doi metri de George. Dar când ridică mâna cu revolverul să tragă, doctorul Belirăm îl opri şi-i şopti repede:

— Nu trage, Petre, tigrul e îmblânzit.

Căpitanul şi George ridicaseră şi ei pistoalele, când auziră însă, cuvintele doctorului le lăsară iarăşi jos. Văzură şi dânşii acum că tigrul nu era de fel primejdios, deşi îi privea pe toţi cu ochi scânteietori.

Deodată răsună, o fluierătură scurtă din desiş. Tigrul ridică repede capul, făcu stânga-mprejur şi dispăru.

— Ar fi trebuit să tragem într-însul – zise George, după câtva timp – sunt încredinţat că am avut înaintea noastră „fantoma junglei”.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, George – încuviinţă căpitanul. Dar îmi venea greu să trag. Mai primejdios trebuie să fie individul căruia îi aparţine tigrul – pe el trebuie să-ncercăm să punem mâna.

— Uite-l colo! exclamă deodată Petre, speriat.

Toţi se-ntoarseră cu iuţeala fulgerului, căci de pe partea cealaltă ieşise din desiş un Indian, care venea acum încet spre ei. Nu părea deloc fricos şi se purta ca şi cum. Ar fost el stăpân aici în luminiş. Barba-i albă era o dovadă că trebuia să fie om în vârstă. Când zări pistoalele în mâinile camarazilor, făcu un semn liniştitor şi fără să fie poftit, se aşeză jos. Apoi îşi plimbi privirea de la unul la altul şi la urmă se adresă căpitanului, în care nu-i fu greu să recunoască pe şeful micii expediţiuni. Într-o englezească fără cusur, zise:

— Dşuta ştie că n-aveţi gânduri rele împotriva să şi nici tigrul lui nu vă va face nimic. Părăsiţi mâine în zorii zilei ţinutul acesta şi Dşuta vă făgăduieşte că vă veţi putea urma drumul nestânjeniţi.

— Dar de ce îi urmăreşte Dşuta pe fraţii săi? De ce pune Dşuta ca ei să fie omorâţi de tigrul lui? întrebă căpitanul.

— Dşuta ştie ce face, Dşuta nu trebuie să dea nimănui socoteala cu privire la asta. Dşuta ştie şi că au sosit trei albi care vor să răpună tigrul lui. Dşuta însă îşi bate joc de ei şi-i va ucide şi pe dânşii. Voi nu faceţi parte din ceata lor şi de aceea Dşuta vă lasă să vă vedeţi de drum.

— Aşa dar, ne porunceşti să părăsim ţinutul acesta? întrebă căpitanul Farrow.

— Dşuta vă porunceşte. Dşuta vă roagă să aduceţi la îndeplinire porunca lui.

— Şi dacă nu te vom asculta, ce se va întâmpla cu noi, Dşuta?

— Atunci va trebui să muriţi şi voi. Dşuta e puternic şi nu se teme de nimic.

— Să mai chibzuim dacă trebuie să dăm ascultare poruncii d-tale – răspunse căpitanul. Noi nu suntem obişnuiţi să ni se poruncească şi mai întâi vrem să ne sfătuim dacă nu-i putem salva pe fraţii tai din sat de „fantoma junglei”.

Indianul răspunse, fără să se tulbure:

— Dşuta vă spune că veţi muri şi voi dacă nu părăsiţi ţinutul acesta mâine dimineaţă. Dşuta e stăpân aici şi voinţa să trebuie îndeplinită.

— Noi avem însă arme bune – răspunse căpitanul – ştim ca tu eşti un ucigaş, care îşi omoară fraţii cu ajutorul tigrului său. Eşti în puterea noastră căci înainte de a te putea ridica, vei fi mort.

Spunând acestea, Farrow îndreptă revolverul spre indian, care, însă, nu-şi pierdu cumpătul. Aproape nepăsător privi la ţeava ameninţătoare şi zise:

— Dacă Dşuta vrea să meargă, nici tu nu nu-l poţi împiedeca. Dşuta nu se teme de armele albilor, căci dacă vrea Dşuta, arma nu foloseşte la nimic. De aceea, Dşuta vă previne încă odată.

Cu aceste cuvinte se ridică, dar căpitanul se răsti la el:

— Rămâi locului, Dşuta, eu nu glumesc! Dacă mai faci un pas, eşti mort.

— Albul poate trage asupra lui Dşuta, căci arma lui nu e încărcată – răspunse indianul şi păşi liniştit mai departe.

Căpitanul, care ştia că are un ucigaş înaintea sa, vru să tragă un glonţ în piciorul indianului şi apăsă pe trăgaci. Dar... nu se auzi nici o detunătură. Şi la a doua apăsare rezultatul fu acelaşi. Iar Indianul păşea agale mai departe şi, peste câteva minute, dispăruse în tufiş.

Camarazii se treziră ca din ameţeală. Căpitanul cercetă arma şi constată cu uimire că era încărcată.

— Asta nu pricep, dragă doctore! zise el către acesta. Au aceşti indieni forţe atât de misterioase, încât pot dispune până şi asupra armelor noastre?

Doctorul Bertram clatină capul, zâmbind:

— Dragă căpitane, aici ai văzut o mică scamatorie pe care indianul a făcut-o cu noi. Indianul ne-a hipnotizat pe toţi. Dar nici n-ai apăsat pe trăgaci, el ne-a poruncit, în hipnoză, să vedem imaginea asta.. Ia dă încoace revolverul să-ţi dovedesc adevărul spuselor mele!

Căpitanul îi dădu arma; doctorul luă primul cartuş din ţeava şi-i examină cu luare-aminte, apoi i-l întinse lui Farrow şi zise:

— Ia te uite la cartuşul acesta, dacă observi pe el lovitura cocoşului. Vârî pe urmă glonţul înapoi şi trage un foc. Sunt încredinţat că de data asta arma nu va da greş.

— Ai dreptate, dragă doctore – spuse căpitanul, după ce examină şi el cartuşul, vâra apoi la loc pe ţeavă, ridică arma şi apăsa pe trăgaci. Se auzi o detunătură...

— Vezi că e aşa cum am spus eu! râse doctorul. Indianul ne-a hipnotizat în câteva clipe. A doua oară nu mai vine el încoace, căci acum ştim cum stau lucrurile. Şi vrei, într-adevăr, să-i urmezi porunca mâine dimineaţă?

— În privinţa nu vom sta de vorbă când se va lumina de ziua, dragă doctore – ocoli căpitanul răspunsul.

George era gata să sară în sus, dar tatăl său îi făcu semn să tacă şi urmă:

— Kard poate lua acum veghea. Indianul spunea doar că

până dimineaţă n-avem de ce ne teme, de aceea să ne culcăm la loc. Dacă se mai iveşte odată tigrul, trage într-însul, Kard! Dar să ne trezeşti apoi îndată ca să nu fim atacaţi pe la spate.

Căpitanul rostise cuvintele acestea cu glas tare, pentru ca indianul să le audă, dacă se mai afla pe aproape. Făcu camarazilor săi un semn să, nu mai întrebe nimic, se înveli apoi în pătură şi încercă să doarmă.

II
UN FANATIC

ÎN CURSUL NOPŢII nu se întâmplă nimic, după cum făgăduise indianul. A doua zi, pe când stăteau cu toţii la dejun, doctorul întrebă cu glas coborât:

— Şi acum ce facem, căpitane? Ai într-adevăr de gând să părăseşti ţinutul acesta cât mai repede cu putinţă?

— Ce părere ai tu în privinţa asta? întrebă căpitanul, drept răspuns, pe fiul său. Să-i lăsăm pe locuitorii din sat în plata Domnului, sau ai atâta încredere în vânătorii aceia albi, încât să ne putem bizui pe dânşii?

— Vom alunga „fantoma junglei", tată! răspunse George, cu ochii scânteietori. Indianul acesta pare să fie un fanatic, care poarta ură locuitorilor satului, din cine ştie ce pricină. Să facem în aşa fel ca şi cum am merge mai departe, dar în realitate să rămânem pe aici şi să căutăm ascunzătoarea indianului. Nu poate locui prea departe de aici.

— Asta e şi părerea mea, George.

— Dar cum să facem ca să-l înşelăm, tată?

— El nu ştie încotro vrem să ne ducem, de aceea propun să părăsim luminişul spre apus şi să încercăm să dăm de sălaşul lui.

Petre, care se dusese în căutarea indianului, se întoarse şi spuse că i găsise urma, precum şi a tigrului său. O potecă îngustă mergea de-a curmezişul junglei şi probabil că ducea la coliba Indianului.

— Atunci să pornim fără zăbavă! spuse doctorul. Trebuie să ieşim din luminiş pe partea cealaltă, ca să nu trezim bănuieli, apoi facem un ocol şi ne-ntoarcem la poteca îngustă, care să nădăjduim că duce la ţintă.

— Bine. Aşa să facem! încuviinţă căpitanul.

Apoi dădu ordinele cuvenite, cu glas tare şi făcu astfel ca şi când ar fi avut de gând să părăsească ţinutul, împreună cu tovarăşii săi.

În vremea asta, Petre şi Kard pregătiseră bagajele, după care camarazii părăsiră luminişul şi se făcură nevăzuţi în desişul ocrotitor.

Păcură un ocol şi, după un ceas, ajunseră pe potecuţa care ducea spre miazănoapte. Ea făcea multe cotituri prin junglă şi deoarece camarazii trebuiau să fie cu luare aminte, înaintau foarte încet. George şi Petre erau mereu cu câţiva metri înaintea celorlalţi şi cercetau cu atenţie potecuţa, când ajungeau la un cot. Tânărul îl credea pe tatăl său şi pe ceilalţi îndărătul său şi se miră când, aşteptând mai mult timp la o cotitură, nu-i văzu pe camarazi venind şi nici nu-i auzi.

După câteva minute spuse, neliniştit, Uriaşului:

— Să ne înapoiem, Petre, căci sunt îngrijorat. Să nu li se fi întâmplat ceva camarazilor.

Porniră repede înapoi pe potecuţă, dar când ajunse la întâia cotitură şi putură cuprinde cu privirea o mare parte a cărării, se opriră locului miraţi; nu se vedea nici urmă de căpitan şi însoţitorii săi.

— Poate că s-au întors, domnule George, îşi dădu cu părerea Petre. Or fi descoperit ceva şi n-au mai avut când să ne dea de veste.

— Nu cred să fie aşa, Petre, căci atunci tata l-ar fi trimis pe Kard la noi.

O luară îndărăt pe drumul pe care veniseră, dar nici la cealaltă cotitură nu-i văzură pe camarazi. Alergau tot înainte, până ce, în cele din urmă, ajunseră iar la luminişul de unde plecaseră.

— Nu s-au întors, Petre! zise George. Trebuie să ne înapoiem şi să cercetam cu luare aminte desişul de ambele laturi ale potecii. Cu siguranţă că au fost atacaţi şi indianul l-o fi dus cine ştie unde. Te pomeneşti că are şi complici.

Goniră înapoi, fără să mai ţină seamă de vreo prevedere; ajunseră cu bine la locul unde constataseră lipsa camarazilor.

— Nu mai pricep nimic, Petre! Am cercetat doar cu luare aminte desişul de amândouă părţile potecii şi n-am observat nici o ramură frântă sau alt semn. Înapoi nu s-au dus în nici un caz, căci am fi aflat noi.

— Dar atunci unde au dispărut, domnule George? Doar n-au zburat în văzduh.

— Să mergem mai departe, ca să vedem unde duce

poteca. Poate că dăm de indian, pe care îl vom sili să ne lămurească taina dispariţiei tatei.

— N-ar fi mai bine să ne mai înapoiem odată şi să cercetam din nou poteca, domnule George? Poate să găsim pe pământ urme din care să putem trage vreo încheiere.

— Ai dreptate, Petre, la asta nu m-am gândit.

O luară iarăşi înapoi. Găsiră îndată din nou urmele lăsate de căpitan şi cel doi însoţitori şi porniră după ele cu băgare de seamă. Astfel putură vedea că urmele încetau brusc înaintea unei tufe dese.

George aruncă lui Petre o privire încurajatoare, apoi începu să cerceteze tufa cu pricina.

Când desfăcu încetişor crengile, se dădu înapoi, scoţând un ţipăt uşor. La un pas de dânsul stătea la pândă o cobră uriaşă.

Nu, pe aici n-ar fi putut pătrunde camarazii, căci şarpele trebuie să fi stat de mult în locul acela. Dar când George mai cercetă odată urma tatălui său, ajunse iarăşi la încheierea că acesta numai în tufişul acesta putea să fi pătruns. Poate că indianul pusese vreo cursă acolo şi lăsase cobra de pază.

Abia îi trecu gândul acesta prin minte, că George şi făcu un semn Uriaşului, ducând în acelaşi timp degetul la buze, ca să-i dea de înţeles lui Petre să nu mai vorbească.

Scoase de la brâu cuţitul şi desfăcu încă odată crengile tufei. Petre îi dădu o mână de ajutor. Şarpele şuieră fioros, dar tânărul îşi repezi braţul drept şi cât ai clipi din ochi reteză capul reptilei.

George mai stătu câteva clipe să vadă dacă nu mai ieşea la iveală altă reptilă, apoi înaintă cu băgare de seamă şi, în cele din urmă, văzu îndărătul tufei o altă potecă îngustă, care mergea spre apus. Triumfător arătă lui Petre o urmă lămurită pe pământ, care nu putea proveni decât de la camarazii lor. După ce se încredinţă că nu era nici un om prin apropiere, zise în şoaptă Uriaşului:

— Am găsit urma tatei, Petre. Ce-i drept, mă mir că a pătruns aici fără să ne dea de veste. Trebuie s-o fi făcut cu atâta luate aminte, încât n-am găsit nici o crenguţa ruptă.

— Nici eu nu pricep, domnule George. Să mergem însă

mai departe, ca să i ajungem.

Porniră voiniceşte înainte şi urmele de pe pământ le dovedeau lămurit că tovarăşii fuseseră de curând pe acolo.

Trecură de câteva cotituri şi, mergând din ce în ce mai repede, se pomeniră deodată că pământul le fuge de sub picioare. Înainte de a se putea trage înapoi sau să se ţină de ceva, se prăbuşiră în adâncime.

Din fericire, căzură pe moale şi se ridicară îndată. Se aflau într-o groapă adâncă de vreo şase metri. Era greu de ieşit de acolo, chiar dacă s-ar fi suit unul pe umerii celuilalt. Groapa aceea era o cursă de tigri, pe care o fi făcut-o indianul în locul acela.

George se gândi la camarazii săi dispăruţi şi, ajutat de Petre, începu îndată să cerceteze groapa. Astfel făcu descoperirea că tatăl său şi tovarăşii lui trebuie să fi căzut şi ei în ea, după cum dovedeau urmele.

— Acum pricep totul! exclamă tânărul, agitat. Indianul l-a atras pe tata pe poteca asta, pentru ca să cadă în groapă. Cine ştie ce-avea de gând cu noi.

— Atunci căpitanul o fi prizonier, domnule George. Să mai încercăm odată să ieşim de aici. Urcă-te d-ta pe umerii mei şi vezi poate eşti în stare să te salţi afară.

George se urcă pe umerii Uriaşului şi, înfigându-şi vârfurile ghetelor în pământul moale at pereţilor groapei, izbuti să urce tot mai sus, spre nespusa-i bucurie.

Mai avea încă o bucată mică până la margine, când acolo se ivi deodată un cap mare, care-i suflă furios în faţă. Fără voie, George îşi trase capul îndărăt. Cu prilejul acesta, însă, îşi pierdu punctul de sprijin şi căzu înapoi pe fundul groapei.

Sus pe margine stătea un tigru uriaş, care după câteva clipe se făcu nevăzut, însă.

— Asta înseamnă să n-ai noroc, domnule George! mormăi Uriaşul. Să te îneci ca ţiganul la mal. Să ştii că tigrul a fost pus de pază acolo sus, ca să împiedice fuga noastră. N-are nici un rost să mai încercăm.

— Dar nici aici nu putem rămâne, aşteptând să vedem ce-are de gând cu noi indianul. Tata s-o fi aflând în cine ştie ce primejdie şi eu să nu-i pot ajuta! Voi repeta, deci, încercarea. Din punctul meu de sprijin de sus nu voi putea

trage asupra tigrului, în schimb vei fi în măsură să faci tu treaba asta, de jos, când s-o ivi iar căpăţâna.

— V-aş sfătui să nu faceţi lucrul acesta, domnilor! se auzi deodată, un glas de sus, de pe marginea groapei. Zvârliţi mai bine încoace armele dv. şi atunci vă voi lăsa în jos o frânghie, ca să puteţi urca cu uşurinţă. Tigrul stă lângă mine şi nu va mai servi de ţintă gloanţelor dv. Aşa dar, aruncaţi repede armele sus!

— Vino d-ta jos şi ia-ţi-le! răspunse George. Încleştând degetele pe revolver.

— Bine, cum poftiţi, domnilor! zise indianul.

— Va fi vina dv. dacă voi fi nevoit să mă folosesc de alte mijloace. Acum veţi adormi şi când vă veţi trezi, nu veţi mai putea încerca nimic împotriva mea.

În aceeaşi clipă George auzi căzând ceva lângă el pe pământ şi imediat se împrăştie un miros ciudat. După un moment, cei doi camarazi îşi pierdură cunoştinţa şi amândoi căzură în nesimţire.

Indianul se aplecă atunci deasupra groapei şi când văzu efectul micii sale bombe cu gaze, se aşeză jos pe aproape, ca să aştepte până se vor împrăştia gazele. După aceea se lăsă în groapă cu ajutorul unei frânghii şi-l aduse sus, pe rând, pe George şi Petre.

Când tânărul se trezi, se afla într-o încăpere întunecoasă. Era legat de mâini şi de picioare şi abia se putea mişca. Cu greu izbuti să se rostogolească puţin în lături şi cu prilejul acesta se izbi de un trup.

— Tu eşti, Petre? întrebă el, în şoaptă.

— Da, domnule George. Sunt treaz de un sfert de ceas şi mă tot gândesc unde ne aflăm. Indianul ne-a ameţit cu o bombă de gaze.

— Aşa e, acum îmi dau şi eu seama de asta. Ai putut afla dacă se mai află cineva în această încăpere? Mă gândesc la tata şt ceilalţi camarazi.

— Nu mai e nimeni afară de noi, domnule George. Dar cred că ne vom putea dezlega repede, căci funiile noastre nu-s prea trainice.

În aceeaşi clipă încăperea se lumină puţin. Sus în tavan se deschisese un capac şi George văzu pe indian coborând

pe o scăriţă. N-avea nici o lampă în mână şi cu tot întunericul ce domnea, indianul se-ndreptă îndată spre George, căruia îi zise:

— De ce n-aţi îndeplinit porunca mea, părăsind ţinutul acesta? Acum sunteţi în puterea mea şi mă voi gândi ce să fac cu voi. Vii nu mai ieşiţi de aici.

— Dar noi nu ţi-am făcut nimic – răspunse George – şi nici nu ştiam că ne aflăm pe tărâmul d-tale. Spune-mi, d-ta ai fi ascultat dacă cineva ţi-ar fi poruncit nici una, nici două, să părăseşti ţinutul în care te-ai fi aflat?

— Nu e acelaşi lucru, eu n-am nevoie s-ascult de nimeni. Eu stăpânesc tot ţinutul de aici, chiar dacă fraţii mei nu vor să-mi recunoască drepturile. Răzbunarea mea îi atinge pe toţi care au fost împotriva mea şi în curând satul va fi pustiit. Dşuta a fost odinioară stăpân aici şi va fi în curând iarăşi. Lui Dşuta îi e tot una dacă oameni albi sau fraţi de-ai lui se împotrivesc poruncilor sale – el îi va nimici pe toţi.

— Unde se află însoţitorii mei? întrebă George, care îşi dădu seama îndată că are un fanatic în faţa sa.

— Tovarăşii d-tale se află şi ei în puterea mea şi îşi aşteaptă osânda. Dşuta îi va judeca, după cum e obişnuit din vremurile dinainte. Acum mai vreau numai să-i prăpădesc pe noii mei urmăritori, care urmăresc să ucidă „fantoma junglei”, după aceea mă înapoiez aici să fac şi cu voi acelaşi lucru.

George nu vru să-l întărâte pe indian, temându-se ca acesta să nu se strângă şi mai tare funiile, pe care Petre făgăduise că le va desface. De aceea tăcu, nădăjduind că fanaticul va plecă în curând.

Acesta păru să fi ghicit gândurile tânărului căci zise:

— Dşuta ştie că străinii vor să şteargă putina, dar tigrul meu rămâne aici de pază şi va, împiedica orice încercare de fugă. Vă previn să nu înceţi o astfel de încercare, căci atunci când nu sunt în apropierea lui, el nu mai e blând şi vă sfâşie îndată, deoarece sunteţi fără arme.

George nu răspunse nici de data asta. Se prefăcu abătut şi nădăjduia că indianul va părăsi curând încăperea. Acesta părea însă că n-are de gând să plece. Se apucă să examineze legăturile celor doi prizonieri şi abia când se

încredinţă că sunt în regulă, urcă scara şi se făcu nevăzut. Capacul se închise cu zgomot şi întunericul învălui iar încăperea.

— Repede, Petre, să nu pierdem vremea, zise George. Când vom fi liberi, o vom scoate noi la capăt şi cu tigrul. Cu siguranţă că şi armele noastre se află sus în coliba Indianului şi numai să punem iar mâna pe ele, că nu mă mai tem de nimic.

Uriaşul se rostogoli repede lângă George şi încercă să deznoade funiile. Lucră cu înfrigurare pană ce, în cele din urmă, George izbuti să-şi mişte mâinile în voie. Atunci începu să-şi deznoade legăturile de la picioare şi când fu gata cu treaba asta, îl dezlegă pe camaradul său, ceea ce merse uşor.

Băgaseră ei de seamă ca indianul trebuia să fi părăsit coliba, căci paşii lui nu se mai auzeau sus. Când făcură însă încercarea să deschidă capacul, văzură că acesta era închis pe dinafară.

— Trebuie să-i deschidem cu orice preţ! şopti Petre. Mă voi opinti cu umărul în capac. Numai de n-ar sări dintr-odată şi să ne atace tigrul imediat.

— Să ne opintim amândoi în acelaşi timp şi să facem în fişa fel încât să nu sară dintr-odată! propuse George. Cred că tigrul nu se mai afla în colibă, ci dă târcoale pe afară.

— Atunci să începem chiar acum, domnule George.

Puseră amândoi umărul, dar capacul părea bine înţepenit, căci abia la a treia încercare sari în sus.

Din fericire, nu se dădu peste cap, ci căzu iar înapoi, tocmai în clipa când George văzu tigrul dând buzna prin uşa deschisă a colibei. Acesta începu să râcâie furios în capac, încercând să-l deschidă.

— Să coborâm iarăşi, Petre, pentru ca tigrul să nu mai simtă mirosul nostru şi să dispară din nou. Când va fi iar afară, vom încerca cu băgare de seamă să pătrundem în încăperea de sus, ca să încuiem uşa ce dă afară. După aceea ne vom putea căuta armele în linişte. A! Uite că tigrul se-ndepărtează iar, dovadă că ne-a pierdut mirosul.

Petre şi George coborâseră scara. Mai aşteptară jos câteva minute, apoi urcară din nou şi tânărul puse urechea

la capac. Auzea lămurit cum fiara umbla neliniştită prin încăpere, căutând pare-se ceva, apoi se făcu tăcere.

Cu multă băgare de seamă George ridică puţin capacul şi privi în încăpere, Prin uşa larg deschisă a colibei văzu tigrul privind cercetător în juru-i. Apoi se făcu nevăzut la dreaptă.

— Petre, voi încerca acum să încui uşa de la intrarea colibei, ca să nu ne mai amenințe tigrul. Dacă izbutesc să fac asta, atunci putem căuta în linişte pe tata şi armele. Rămâi tu aici la capac, pentru ca, în caz că dau greş, să pot alerga repede înapoi.

George încuviinţă din cap. Tânărul deschise capacul mai bine şi se sălta sus fără zgomot. Cu paşi repezi, dar uşori, ajunse la uşă şi o închise, tocmai în clipa când fiara se întoarse şi voia să intre iar în colibă. Se năpusti cu toată puterea în uşă, George însă apucase să împingă zăvorul.

III
SPIONUL

ACUM SE SĂLTĂ şi Petre sus şi amândoi camarazii începură să şi caute armele. Un al doilea capac care să dea în altă pivniţă nu mai era acolo şi doi tovarăşi rămaseră încredinţaţi că ceilalţi camarazi nu se aflau în coliba aceasta.

Într-un dulăpior de lemn îşi găsiră armele pe care şi le luară repede. Deoarece tigrul făcea încercări tot mai disperate să spargă uşa, el se văzură nevoiţi să-şi caute o ascunzătoare potrivită, ca să-l poată momi în pivniţă.

Nu găsiră însă nici una, astfel că trebuiră să se pitească după o perdea subţire, întinsă peste un ungher al încăperii. Dacă tigrul îi descoperea acolo, nu le rămânea altceva decât să-l împuşte.

George trăsese înapoi zăvorul de lemn de la uşii, aşa că aceasta s-ar fi deschis la o nouă încercare a tigrului. Se retrase apoi repede lângă Petre, după perdea şi aşteptă acolo intrarea fiarei. Capacul spre pivniţă era larg deschis.

După câteva minute tigrul se opinti iar în uşă şi, de data asta, ea zbură în lături, iar animalul dădu buzna în încăpere.

Nevăzându-i imediat pe duşmanii săi, sări spre chepengul deschis, rămase acolo câteva clipe şi... întră înăuntru.

În clipa următoare capacul greu fu închis de George şi tigrul devenise prizonier.

Cei doi camarazi se simţeau în deplină siguranţă acum. De indian n-aveau ce să se teamă, căci el n-avea arme şi de otrăvurile lui vor şti ei să se păzească.

Acum era vorba să-i libereze pe tovarăşi.

Părăsiră deci coliba şi cercetară împrejurimile.

O potecă îngustă ducea de acolo prin junglă; George era încredinţat că pe aceasta nu vor ajunge la o altă colibă. Era sigur, în schimb, că dânsa ducea la cursa de tigri, în care căzuseră şi ei.

Cercetară, aşa dar, tufele dimprejur, ca să descopere o a doua potecă ascunsă. După multă căutare o găsiră într-adevăr şi păşiră pe ea.

Deodată Petre îl apucă pe George de braţ şi arătă prin frunziş spre colibă. În faţa acesteia stătea acum un indian încă tânăr, care tocmai bătuse în uşă. Neprimind nici un răspuns încercă s-o deschidă, ceea ce izbuti, spre marea-i surprindere. Privi cu atenţie în încăperea goală, nu cuteză însă să intre, temându-se, desigur, de tigru.

— Ce ar fi să punem mâna pe el, domnule George? întrebă Uriaşul. Pare să fie un tovarăş al indianului aceia bătrân.

George chibzui câteva clipe. I se părea că-l mai văzuse undeva pe individul acesta, dar nu ştia unde. În cele din urmă făcu un semn lui Petre, care se strecură cu băgare de seamă printre tufe, ca să-l poată lua prin surprindere pe Indian.

George îl urmă. Tânărul indian era întors ca spatele şi nu observă că cei căci se apropiau tiptil. Tresări speriat, însă, când Petre îi puse deodată mâna pe umăr.

— Ce faci aici? îi întrebă George.

Indianul se holbă la cei doi albi, apoi încercă să se libereze din strânsoarea lui Petre, ceea ce, însă, nu-i izbuti, George îi mai întrebă odată ce caută acolo şi, neprimind răspuns nici de data asta. Scoase revolverul si-l ameninţă că trage, dacă nu va apune îndată adevărul.

— M-am rătăcit în junglă şi credeam că voi găsi aici ceva de mâncare, îngână indianul, în cele din urmă.

— Minţi! se răsti la el George. Acum te recunosc. Ai fost şi tu în sat când am cumpărat acolo alimente.

— Aşa e – zise şi Petre, recunoscând şi dansul pe indian – aşa dar, vorbeşte, băiete, altminteri îţi arăt eu ce înseamnă să-l minţi pe stăpânul meu.

Indianul încercă iarăşi să se smulgă din strânsoarea Uriaşului, dar degeaba.

— Domnule – spuse el, apoi – vroiam să-l vizitez pe bătrânul meu bunic, care locuieşte singur şi părăsit în colibă aci.

George râse de minciuna aceasta.

— Şi nu ţi-era frică de „stafia junglei”? întrebă ol pe indian, care vorbea o englezească stâlcită.

— Domnule, nu există o „stafie a junglei” – răspunse

celălalt – de aşa ceva nu mi-e mie teamă.

— Ai dreptate, nu există o stafie a junglei – rase şi George – dar bătrânul tău bunic are un tigru, cu ajutorul căruia ucide, unul după altul, pe fraţii tăi din sat. De sigur că ştii asta?

— Ba nu ştiu, domnule şi aici nu cred.

— Aşa! se răsti George. Atunci o să-ţi spun eu ceva; bătrânul tău bunic i-a luat prizonier şi pe camarazii mei. Dacă nu-mi spui imediat adevărul, te împuşc pe loc, căci se pare că eşti şi tu amestecat în aceste omoruri. Unde se află camarazii mei?

Indianul şovăi câteva clipe, apoi îngână:

— Domnule, îţi jur că nu ştiu unde se află camarazi tăi. Bunicul nu mi-a pomenit nimic despre asta.

George îl crezu, aşa că îl întreba mai departe:

— Dar ştii că bunicul tău îi ucide pe oamenii din sat cu ajutorul tigrului său dresat, nu e aşa?

Indianul se codi iar câteva clipe şi răspundă, apoi îşi înalţă trupul şi zise:

— Bunicul meu nu e ucigaş. Lui i s-a făcut o mare nedreptate. El era stăpân aci, dar a trebuit să facă altuia loc. Bunicul meu îi nimiceşte numai pe acei care erau împotriva lui şi în curând îşi va recăpăta vechile-i drepturi. Dar ucigaş nu e.

— Şi tu îi faci bunicului tău servicii în sat? urmă George. Îţi trădezi proprii fraţi şi-i dai apoi pe seama tigrului – ai?

— Domnule, eu nu făptuiesc nici o nedreptate, ca îndeplinesc numai poruncile bunicului meu, care a fost aci adevăratul stăpân şi va fi iarăşi fii curând.

— Asta e părerea ta. În orice caz şi bunicul tău făptuieşte omoruri şi a vrut să ne ucidă şi pe noi. Am izbutit întâi să ne eliberăm şi vă vom veni de hac acum şi vouă. Deoarece şi tu eşti părtaş la crime, te vom preda autorităţilor. Petre, leagă-l în aşa fel încât să nu ne poată scăpa.

Indianul părea că se împacă cu soarta. Când indianul vru să-l lege, însă, celălalt îl izbi cu putere încât se poticni de George. În clipa următoare individul se făcu nevăzut în tufiş şi n-ar fi avut nici un rost pentru cei doi camarazi să-l urmărească acolo.

— Ne-a tras clapa, Petre! zise George, în cele din urmă. Să ne grăbim acum şi şă pornim pe cealaltă potecă. Poate izbutim să-l eliberăm curând pe tata. Ah! Ce-o fi acolo? Să şi fi venit englezii şi să-l urmărească pe bătrân?

La oarecare depărtare se auziră trei împuşcături, la rând. Deoarece indianul n-avea armă de foc, nu puteau fi decât sau vânătorii, sau camarazii.

— Vin vânătorii, domnule George! zise Petre, caci el cunoştea împuşcăturile armelor camarazilor. Socot mai nimerit să sau ne arătăm deîndată. Deoarece le-am dat o cale greşită cu privire la locul taberei noastre, se vor mira să ne găsească aci şi ar prinde bănuieli.

— Sunt cam departe încă, Petre şi e îndoielnic dacă ne vor găsi potecuţa ascunsă. Şi atunci cu siguranţă că vor cădea în groapa în care am căzut şi noi. N-avem nevoie să ne îngrijim de dânşii, însă, căci în curând îl vom fi pus cu botul pe labe pe bătrânul indian. În primul rând, să-l căutăm pe tata. Cel mai bun lucru e să dispărem pe cealaltă potecă ascunsă.

— Poate însă că bătrânul Indian se-ntoarce acum, văzându-se urmărit de vânători, zise Uriaşul. Dacă l-am putea prinde, cred că i-am găsi mai curând pe camarazi. Să ne pitim aci ca să putem ţine sub ochi coliba.

George chibzui câteva clipe. Când auzi însă o nouă împuşcătură, dădu din cap spre Petre şi privi şi el cercetător în jur. La vreo patru metri depărtare se afla un copac bătrân. Spre care arătă şi zise:

— Să ne căţărăm pe el, Petre, ca să nu scăpăm din ochi coliba.

Ajunseră la copacul singuratic şi în curând fură în vârful său, ocrotiţi de frunziş. De acolo puteau cuprinde cu privirea o bucată bună de junglă şi zăreau şi potecuţa întortocheate ce ducea la groapa de tigri.

— La seama, vine cineva! şopti Uriaşul. Cred că e indianul cel tânăr, care ne-a scăpat. Merge pe poteca aia îngustă.

George îl văzu şi el. Era într-adevăr tânărul indian, care se îndrepta spre capcana de prins tigri.

După câteva minute veni fuga Dşuta şi când îl văzu pe

nepotul său, îi făcu doar semn să-l urmeze. Bătrânul era foarte grăbit.

Cei doi ajunseră curând la colibă – dar înainte de a păşi înăuntru, Dşuta se prăbuşi deodată la pământ. George şi Petre văzură că era rănit, căci sângera tare dintr-o rană de la spate.

Tânărul îl întinse pe bunicul său pe pământ şi se făcu nevăzut înăuntrul colibei. Se înapoie însă îndată, îi dezbrăcă pe bătrân şi pansă rana cu o cârpă pe care o înmuiase într-un lichid, apoi îl ridică şi-l duse în colibă.

— N-ar fi bine să ne dam jos şi să-i luăm prizonier iar pe tânărul indian, domnule George, întrebă uriaşul.

— Uiţi pe cei doi vânători, Petre – răspunse tânărul – poate că şi slujbaşul englez e cu ei. După cum şi spuneai, deocamdată nu trebuie să ne arătăm. A! Vezi, aveam dreptate, uite-i că şi vin pe poteca aceea îngustă. Acum cei doi indieni suni pierduţi, căci cu siguranţă că englezii au s-o sfârşească repede cu ei.

Trei albi veneau cu băgare de seamă pe poteca îngustă. Se vede că ocoliseră cu dibăcie capcană de tigri. Ţineau în mână, gata pregătite, puştile lor grele.

Ajunseră în colibă, se opriră în faţa uşii închise şi încercară s-o deschidă cu forţa. Izbutiră în cele din urmă şi doi din ei pătrunseră imediat înăuntru. După câtva timp ieşiră afară şi dădură din umeri. George şi Petre auzi lămurit pe unul din ei spunând camaradului lor care aşteptam în faţa uşii:

— Coliba e goală, pe aici n-ar fi putut fugi individul. Am văzul eu bine că s-a făcut nevăzut în tufişul des, care acoperea poteca ascunsă, dar cred că tot ne-a scăpat. Am fost şi în pivniţă şi am băgat de seamă că acolo miroase tare a tigri.

— Ei, ştim acum bine cum arată „fantoma junglei”. E un tigru şchiop, care sfâşie pe oameni – zise celălalt – om pune noi repede mâna pe el. Aici în colibă nu se află deocamdată nimeni, bătrânul trebuie să ne fi scăpat în drum printr-un alt tufiş des.

— Atunci să ne înapoiem să-l căutăm, propuse al treilea englez.

— N-aş prea avea chef, răspunse primul alb. Să ne odihnim puţin, căci de azi dimineaţă tot pe drumuri suntem. Şi mi-e o foame!

Camarazii săi se declarară înţeleşi cu această propunere şi, aşezându-se jos, îşi scoaseră merindele, George privi cu necaz la ei. Tocmai vru să facă un semn lui Petre să se arate albilor, când deodată îşi încorda auzul şi ascultă. Unui din vânători spunea însoţitorilor săi:

— Ştiţi voi cine mi-a atras ieri luarea-aminte? Cel doi tineri care au venit în sat să cumpere merinde. Unul din ei era în uniformă de marinar şi desigur că o fi vreun dezertor. Te pomeneşti că ăştia doi se aţin pe aici şi-or fi în legătură cu „fantoma junglei”.

— Tiii, s-ar putea să ai dreptate, Jim! zise al doilea vânător. Poale izbutim să punem mâna pe cei doi şi-i luăm cu noi pentru a-l preda autorităţilor. Atunci bătrânul indian nu va mai întreprinde nimic singur.

— Vorbiţi prostii, domnilor! Ce motive să aibă cei doi tineri ca să-i ucidă pe oamenii din sat? Mă pricep eu bine la oameni şi ştiu că ăştia sunt nişte indivizi nevinovaţi, care colindă numai ţinuturile de pe-aici. Aţi început să vedeţi un criminal în fiecare om.

— S-ar putea să ai dreptate, domnule Brown, dar dacă i-am întâlni pe tinerii aceia, ar fi bine să-i luăm la rost. Chiar atât de nevinovaţi cum îi zugrăveşti d-ta nu par ei să fie.

— Nu vă mai bateţi capul cu asta, domnilor, căci cei doi tineri nici n-or mai fi prin ţinutul acesta, răspunse cel numit Brown. Avem acum ceva mai important de făcut decât să ne ocupăm de străinii aceia. Să pornim iar la drum, ca să-l prindem pe bătrânul indian. După părerea mea, el singur e cu povestea „fantomei junglei”.

— Bine, să pornim! încuviinţă cel dintâi alb. Dar… uite că vine un indian tânăr din sat.

Pe poteca îngustă din junglă, pe care veniseră şi albii, se ivi deodată indianul cel tânăr, care-i dusese înainte în colibă pe bătrân. Cum se întorsese el pe potecă, nu-şi putea explica George şi Petre, dar tânărul erou era de părere că trebuiau să mai existe multe poteci tăinuite aici în junglă, pe care şi le făcuse, probabil, bătrânul indian, ca să poală

fugi la caz de nevoie.

Când tânărul indian îi văzu pe albi stând în faţa colibei, alergă repede la ei, strigând:

— Am fost trimis să vă caut, domnilor, căci „fantoma Junglei“ s-a arătat iarăşi în sat. M-am luat după urme până aici.

Albii săriră în picioare şi unul din ei zise imediat;

— Asta nu se poate, căci doar l-am urmărit pe bătrânul indian până în locul acesta şi l-am şi împuşcat. El are un tigru care îi sfâşie pe fraţii tai. Cum să se fi ivit iarăşi bătrânul în satul vostru?

— Nu om la sat, ci animal – răspunse indianul. Domnii vine repede, altfel nu mai poate prinde şi ucide „fantoma junglei”.

— Atunci nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să ne-ntoarcem – zise albul – haideţi repede, poate că tot nu izbutim să împuşcăm cel puţin tigrul.

— Eu rămân mai bine aici şi vom vedea de bătrânul indian – zise Mister Brown. Nu-s vânător, de aceea cred că e mai bine să stau la pândă.

— Poarte bine, Mister Brown. Sperăm să fim în curând înapoi, dacă răpunem fiara. Hai, Jim!

Făcu un semn tânărului indian, apoi îl urmă împreună cu camaradul său. Dispărură repede pe poteca îngustă şi Mister Brown rămase în faţa colibei, zâmbind şiret, după cum putu vedea foarte bine George.

Acesta îşi dăduse seamă îndată că tânărul indian vroia numai să-i îndepărteze pe albi de acolo, în drum se va face nevăzut cu puţin înainte de a ajunge în sat şi vânătorii vor băga de seamă – prea târziu – că au fost traşi pe sfoară,

George şi Petre mai rămaseră în copac, în nădejdea că, în cele din urmă, se va face nevăzut şi Mister Brown.

Deodată, acesta se ridică, privi cercetător în toate părţile şi... făcu semn în sus, spre copac, strigând:

— Vino jos, domnule Farrow, ştiu că eşti acolo, v-am observat îndată, dar, din anumite motive, n-am spus nimic vânătorilor. V-am recunoscut încă din sat, pe când cumpăraţi merinde. Nu mai aveţi ce vă teme de noi, dar ăşti doi oameni sunt foarte bănuitori în altă privinţă.

George rămase cu gura căscată. Abia acum îşi dădu seama că Mr. Brown rămăsese acolo ca să poată vorbi cu el. De aceea nici nu şovăi şi făcu semn lui Petre să-l urmeze. După ce îşi făcură drum prin desiş, englezul îi ieşi înainte, zâmbind şi zise:

— Mă bucur din inimă, domnule George Farrow, că mi-a fost dat să te cunosc personal şi să-ţi strâng mâna. Numele meu e Brown. Ah, acesta e Petre Uriaşul, care te însoţeşte pretutindeni, domnule Farrow. Zău aşa, mă bucur peste măsură.

Mister Brown, un omuleţ durduliu, râse cu poftă când văzu uimirea lui George.

— Tatăl d-tale e pe-aproape, domnule Farrow – urmă englezul – sau aţi întreprins singur această expediţie înlăuntrul ţării.

— Tatăl meu se află aici, domnule Brown, dar azi dimineaţă a dispărui subit. Se vede că a căzut în groapă, apoi a fost ameţit de bătrânul indian. Sunt acum în căutarea lui.

— De sigur ca l-ai observat şi d-ta pe bătrânul indian, când s-a ivit aici, domnule Farrow. Noi l-am urmărit, am mai băgat de seama ca a sărit peste cursa de tigrii şi am făcut şi noi la fel. Ştii poate încotro a pornit?

— S-a prăbuşit aici în faţa casei, Mr. Brown – răspunse George – a fost de faţă la aceasta şi tânărul indian cu care au plecat mai adineauri însoţitorii d-tale. Trebuie să fi fost grav rănit.

— Ce spui d-ta, domnule Farrow! Tânărul indian care l-a condus înapoi pe vânători însoţea pe bătrân? E cu putinţă?

— Tânărul indian e un trădător, un spion, care ţine cu bătrânul, bunicul său, Mr. Brown, l-a adus pe acesta de aici în colibă, unde se afla şi tigrul. Îndată după asta aţi venit dv. şi... aţi găsit cuibul gol. Trebuie deci să mai fie aici o ascunzătoare sau vreo ieşire secretă, de care s-au folosit Indienii.

— Atunci să căutăm îndată, domnule Farrow! zise Mr. Brown. M-aş bucura din inimă dacă te-aş putea ajuta să-ţi regăseşti părintele.

— Da, hai să mai scotocim odată prin colibă. Să mergem

în pivniţa, caci numai acolo poate fi o ieşire secreta.

George aprinse lampa de buzunar şi porni pe scări. Mister Brown şi Petre îl urmară îndată.

Începură şi cerceteze încăperile din pivniţă, dar nu găsiră nimic. Deodată însă, capacul de lemn, care ducea sus, se închise cu zgomot şi zăvorul fu pus.

Toţi se priviră uimiţi.

Când George şi Petre încercară apoi iarăşi să spargă capacul, nu izbutiră. Nu bănuiră că tânărul indian, care se întorsese, înţepenise o bârnă între capac şi tavan, astfel că nu mai putea fi deschis.

IV
TAINA COLIBEI

ZADARNIC ÎNCERCARĂ PETRE ŞI GEORGE să deschidă cu forţa capacul; în cele din urmă îşi dădură seamă că trebuie să îi fost proptită pe dinafară. Se văzură nevoiţi să renunţe la străduinţele lor şi George propuse să caute mai bine ieşirea tăinuită. După părerea lui aceasta trebuia, totuşi, să fie aci în pivniţă.

Începu să lumineze pereţii, dar nici de astă dată nu putu descoperi nimic; deodată, însă auzi deasupra-i pârâituri şi trosnete, apoi toţi trei simţiră o căldură tot mai mare şi în clipa următoare prin crăpăturile capacului pătrunse un fum gros.

— Arde coliba! strigă mister Brown, speriat.

— Suntem pierduţi, căci nu mai putem ieşi de aici.

George nu răspunse. Şi el îşi dădu seamă că nu mai există scăpare, căci lemnul uscat al colibei ardea ca chibritul şi în curând avea să se prăbuşească. Dacă nu vor fi înăbuşiţi de fum, atunci îşi vor găsi moartea în flăcări.

Ar fi fost cu totul zadarnic să mai încerce odată să spargă capacul, dar poate izbuteau să dărâme pereţii de lemn şi-apoi să iasă pe dedesubt.

George făcu îndată un semn lui Petre şi începură amândoi să lucreze la unul din pereţii de lemn. Fura mai întâi nevoiţi, însă. Să tragă vreo câteva gloanţe în lemn, ca să-l spargă, izbutiră să desprindă şi să îndepărteze câteva scânduri, dar când George vru apoi să scormonească pământul dedesubt, scoase o exclamaţie de necaz: pământul era atât de tare, de parc-ar fi fost de piatră, Ar fi trebuit să muncească ceasuri întregi ca să facă o găurică.

— Suntem într-adevăr pierduţi! se tângui Mister Brown. Eu am şi început să mă înăbuş.

Fumul se îngroşase mereu, astfel că abia mai, puteau respira. Zadarnic îşi frământa mintea George să găsească o cale de scăpare.

Deodată Petre îi luă din mână lampa şi lumină podeaua. Se aplecă apoi şi în clipa următoare îi făcu semn tânărului.

Când acesta privi locul arătat, scoase un strigăt de bucurie: Petre găsise un al doilea chepeng, care ducea şi mai în jos. Acolo trebuia să fie scăparea şi imediat se apucară cu toţii să ridice capacul. Izbutiră fără greutate şi când George lumină înlăuntru, văzu o încăpere bine mobilată, în stil indian. Fără să mai stea pe gânduri coborî scara îngusta, urmat de Mr. Brown şi Petre, care închise capacul după el.

Acolo jos erau la adăpost, deocamdată, căci aerul era curat. Cu siguranţă că bătrânul indian instalase vreo ventilaţie.

— S-ar zice el ne aflăm într-un palat indian – spuse Mr. Brown – ia te uite ce covoare şi mobile preţioase! Lampa asta veche din tavan e pentru petrol. Ce-ar fi s-o luăm? Ţi-ai cruţa bateria, domnule Farrow.

— Da, putem s-o facem, Mister Brown. Deocamdată n-avem să ne temem de foc aici jos şi sunt încredinţat că vom găsi ieşirea tăinuită. În primul rând să cercetăm biroul acela preţios. Petre, în vremea asta tu poţi căuta ieşirea, ca să nu pierdem apoi vreme prea multă.

Împreună cu Mr. Brown, George începu să cerceteze biroul. În sertarul din mijloc tânărul găsi un caiet cu însemnări zilnice. Deschizându-i şi citind numele celui ce le scrisese, Mister Brown, care aruncase şi el o privire, exclamă agitat:

— Ah. Acum încep să pricep! Acesta e fratele prinţului indian Bahina, căruia îi aparţine ţinutul ăsta. Se spune că fratele său şi-ar fi pierdut minţile şi într-o zi ar fi dispărut. Aşa dar aici îl regăsim. E un om nenorocit, domnule Farrow, care nu poate fi tras la răspundere pentru faptele sale. Celălalt frate îl crede mort pentru că i-au găsit îmbrăcămintea pe malul unui râu.

— Atunci să încercăm să-l prindem, fără să-i facem ceva. Probabil că tânărul indian e un credincios servitor al prinţului şi vrea să distrugă totul prin foc, ca să-l salveze pe stăpânul său.

În birou mai găsiră şi alte dovezi că bătrânul indian era într-adevăr fratele prinţului Bahina. Mister Brown luă toate hârtiile găsite, căci avea de gând să pună la punct mai târziu lucrurile cu autorităţile împreună cu prinţul.

Petre căutase cu râvnă ieşirea tăinuită, dar nu găsise nimic. George îi dădu o mână de ajutor şi, după căutări îndelungate, găsiră îndărătul unei perdele o uşă bine ascunsă, pe care o deschiseră lesne. În faţa lor se făcea un gang scund şi îngust şi George lumină înăuntru. Apoi paşi înainte, cu multă atenţiune.

Deodată gangul înceta la un perete de lemn, pe care George începu să-l cerceteze cu luare-aminte. Dar gangul se sfârşea într-adevăr aici.

Când tânărul lumină apoi tavanul, văzu şi acolo un capac, pe care-l deschise lesne în afară. Lumina zilei pătrunse în valuri înăuntru şi când George se sălta în afara, văzu că se afla în junglă. Capacul ei era acoperit cu muşchi, astfel că nimeni nu l-ar fi putut bănui.

Ceilalţi doi veniră şi ei, iar Mister Brown zise:

— Ştim cine e bătrânul indian, domnule Farrow, dar unde să-l găsim n-avem habar. Crezi că o mai fi vreo coliba prin apropiere?

— Sunt încredinţat de asta, Mr. Brown, răspunse George. Cu siguranţă că vom găsi aici o potecuţa care să fie o continuare a gangului subpământean. Numai de n-ar fi stârnit un foc în jungla incendiată, căci norii de fum care ajung aici mă pun pe gânduri.

— Jungla asta nu poate arde atât de lesne, fiind prea umeda. A, aud gălăgie la coliba incendiată, desigur c-or fi venit oameni atraşi de foc. Cel mai bun lucru ar fi să mă duc să văd cine este.

— Or fi tovarăşii d-tale, cei doi vânători, Mr. Brown – zise George – altcineva n-ar putea găsi poteca tăinuită. Desigur ca după fuga indianului s-au înapoiat.

— Atunci aş vreo să le dau de veste, domnule Farrow, ca nu cumva să creadă că m-am prăpădit în flăcări. Acum, când ştiu cine e autorul crimelor împotriva băştinaşilor, nu mai avem nevoie de dumnealor şi-i vom trimite acasă.

— Dacă or vrea, Mr. Brown! râse George.

— Trebuie să mă asculte, căci în ţinutul acesta eu poruncesc. Doar n-oi fi crezând că ăia doi te-ar putea bănui?

— Ba, tocmai asta cred, Mister Brown. Dumnealor ne-ar putea deveni foarte neplăcuţi.

— Să n-ai nici o grijă, pleacă ei, domnule Farrow. Mă duc să le spun şi peste un ceas sunt înapoi. Numai de-aş găsi o potecă pe case să pot înainta mai repede.

— Aici e una, Mister Brown – zise Petre care în vremea asta cercetase tufele – poteca pare să fie în legătură cu coliba în flăcări.

— Minunat, atunci mă înapoiez şi mai repede. La revedere, domnilor.

După plecarea englezului, cei doi camarazi urmară să cerceteze tufele. Curând descoperiră şi a doua potecuţă, care ducea în direcţie opusă. George, care începu să se plictisească de aşteptare, rupse o foaie de hârtie din carnetul de notiţe, scrise câteva rânduri pentru Mr. Brown şi prinse foaia de tufa îndărătul căreia începea poteca. Apoi porni împreună cu Petre în căutarea camarazilor.

Şi poteca aceasta era întortocheată, dar acum puteau merge mai repede, astfel să ajunseră în curând într-un luminiş, pe a cărui margine rămaseră înmărmuriţi.

O căsuţă încântătoare, ca un mic palat, se afla acolo, în plin soare. Uşa de intrare era larg deschisă, dar nu se vedea ţipenie de om cât puteai cuprinde cu ochiul.

— Bătrânul o fi înăuntru, domnule George – îşi dădu părerea Uriaşul – poate că e pe patul de moarte, caci era rănit rău de tot.

— Şi eu cred că-l vom găsi aici, Petre, dar uiţi de tigrul şchiop. N-aş vrea să-l omor, el doar nu făptuieşte omorurile decât din ordin. Poate reuşim să-l închidem numai.

— Pana acum nu vad nici un tigru, domnule George, zise Uriaşul, după ce mai iscodi prin împrejurimi. Socoţi c-o fi şi el în coliba?

— Nu cred. Dar hai să încercăm să pătrundem acolo.

Înaintară cu băgare de seamă, dar nici acum nu se clinti nimic în casă. Abia când fură aproape de tot de uşă, auziră gemete slabe înăuntru. George intra repede, urmat de Petre.

În prima încăpere, zăcea pe un culcuş, la pământ, bătrânul indian. Avea ochii închişi şi respira greu. Când auzi, însă, paşii camarazilor, deschise pleoapele şi privi mirat la cei doi, pe urma murmura cu glas slab, obosit:

— Dşuta a bănuit ca străinii se vor elibera, dar n-a făcut nimic ca să împiedece asta. Curând Dşuta va intra în Nirvana şi va sta pe tronul strămoşilor săi.

— Dşuta, d-ta eşti doar prinţul Bahina, zise George, care vroia să-şi dea seamă de starea mintală a bătrânului.

— Prinţul Bahina! întrebă celălalt, încercând, cu greu, să se ridice. Cine e prinţul Bahina? Am auzit adesea numele acesta.

— Prinţul Bahina este fratele d-tale – nu-ţi mai aminteşti de el? D-ta nu te numeşti Dşuta, ci eşti fratele prinţului Bahina.

— Eu sunt Dşuta – răspunse bătrânul, cu convingere. Nu cunosc nici un prinţ Bahina. Totuşi, am auzit cândva numele acesta, dar… e mult de atunci… nu-mi mai pot aminti.

— Unde sunt camarazii mei? întrebă George.

— Camarazii d-tale? Nu ştiu nimic de ei. Spiritul lui Dşuta a slăbit, în curând nu va mal rătăci pe pământ.

George tăcu un semn lui Petre să rămână lângă bătrân. El avea de gând să scotocească prin toată casa, nădăjduind să-i găsească pe camarazi. Tocmai vroia să se depărteze, când bătrânul deschise iarăşi ochii, ridică cu greu braţul drept şi zise:

— Mintea mi se mai întoarce odată. Salută-l din parte-mi pe fratele meu Bahina. Camarazii d-tale se află…

Mai mult nu izbuti să spună. Braţul căzu înapoi şi trupul se întinse, moale. George era încredinţat că bătrânul trecuse în Nirvana şi se aplecă asupră-i ca să-l examineze. În aceeaşi clipă Petre îi dădu, însă, un brânci care-l zvârli cât colo. Tânărul mai văzu un trup întunecat zburând pe dinaintea lui şi recunoscu tigrul şchiop, de care aproape că uitaseră.

Şi Petre sărise în lături, salvându-şi astfel pielea. În clipa următoare George se ridicase iar şi scoase revolverul. Tocmai când era să tragă în ochiul fiarei. Indianul se mai ridică odată şi cu toată puterea ce-o mai avea într-însul strigă:

— Lorbu, înapoi, culcă-te!

Tigrul se supuse. Se aşeză alături de muribund: puse capul pe trupul acestuia şi clipi către cei, doi camarazi.

Indianul se întinse iar şi închise ochii.

Văzând că tigrul sta liniştit, George se îndepărtă încetişor de culcuş şi, împreună cu Petre, intră în încăperea alăturată. Truse repede uşa după el şi şopti camaradului său:

— Acum să cercetăm casa, Petre! Sunt încredinţat că-l voi găsi pe tata aici. Uite o scară care duce sus. Rămâi tu aici jos, ca să nu putem fi surprinşi din nici o parte. Eu voi cerceta în grabă sus.

Fără să mai aştepte răspunsul Uriaşului, tânărul porni în sus pe scară. Acolo erau trei odăi, mobilate tot atât de elegant ca celelalte. Dar nu era nici ţipenie de om şi după ce scotoci prin toate ungherele, George se dădu jos, ca să cerceteze împreună cu Petre încăperile din pivniţă.

V
TIGRUL BLÂND

GĂSIRĂ REPEDE INTRAREA SPRE PIVNIŢĂ. George îl lăsă pe Uriaş de pază sus şi el coborî scara. Dar spre necazul său, găsi pivniţa goală.

Vru să plece, descurajat, când i se păru că aude glasuri înăbuşite.

Îşi încordă auzul şi înţelese că au se înşelase. Doi bărbaţi vorbeau, dar nu putea desluşi cuvintele şi nici vocile. Păreau să vie din adânc, astfel că George puse urechea la pământ şi ascultă.

Mai, mai să scoată un ţipăt de bucurie, auzind glasul cunoscut al doctorului Bertram. Nici acum nu putea deosebi cuvintele, dar puţin îi păsa de asta.

Îşi aminti de capacul din cealaltă colibă şi începu să cerceteze podeaua. Şi, într-adevăr, într-un ungher îi descoperi. Trase zăvorul cu care era închis şi-l ridică.

O încăpere întunecoasă se ivi înaintea lui; când lumină însă cu lampa-i de buzunar; văzu întins jos pe tatăl său, doctorul Bertram şi Kard, toţi trei închiseseră ochii, orbiţi de lumina puternica, astfel că tânărul strigă:

— Tată, aici e George. Viu îndată să vă eliberez.

— Ah, eşti aici, în sfârşit, George! răspunse căpitanul. Liberează-ne repede! Ştii că se află şi tigrul şchiop în casa asta?

— Nu e mult de când l-am văzut, zise tânărul, coborând scara îngusta, Bătrânul indian îşi dă sufletul, fiind împuşcat de unul din cei doi vânători despre care ţi-am povestit. Eu şi cu Petre am fost de asemenea atraşi în cursă, dar am izbutit să ne eliberăm.

Cât ai clipi din ochi George tăia legăturile tatălui său şi ale camarazilor. Le povesti apoi în grabă totul şi când căpitanul auzi că e vorba de un om cu mintea întunecată, zise:

— Cel mai nimerit lucru ar fi să-i încunoştinţăm pe prinţul Bahina. Ar putea să-i îngrijească pe fratele său, dacă nu e încă pierdut Să mergem sus!

Petre se bucură din inimă când îl văzu pe căpitanul său urcând scara. Îl strânseră mâinile, apoi porniră cu toţi spre încăperea din faţă.

George deschise uşa dar... găsi gol culcuşul indianului. Şi tigrul dispăruse.

Era cu neputinţă ca bătrânul în starea în care se afla, să fi părăsit odaia. Cineva trebuie să-i fi ajutat şi George se gândi îndată la tânărul indian, împărtăşind părerea să şi camarazilor.

— Nu se poate să fi ajuns departe – zise căpitanul – dar va fi cu neputinţă să-i urmărim, căci tigrul le va acoperi retragerea.

— Să încercăm totuşi, tată.

— Bine, băiatule, A, cine-i ăsta? Cred că englezii au venit încoace.

În luminiş se ivi un om, care râmase în admiraţie în faţa micului palat. George îl recunoscu îndată şi zise:

— Acesta e Mister Brown, tată. Se şi bucură că-ţi va putea strânge mâna.

— Ah, asta e altceva! răspunse căpitanul.

— Adu-l înăuntru, George, aş vrea să-l salut aici, căci în luminiş nu prea suntem în siguranţă.

Tânărul îl chemă la dânsul pe Mr. Brown, apoi îl duse la tatăl său. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile cu multă căldură şi căpitanul îşi dădu seama ca are de-a face cu un om sincer şi cinstit.

Englezul îl lamurii că vânătorii se înapoiaseră într-adevăr după ce tânărul indian dispăruse pe neaşteptate pe drum. Nu mai găsiră decât ruinele fumegânde ale colibei şi în prima clipă fuseseră de părere ca el, Mr. Brown, pierise în flăcări. Cu greu izbuti să-i convingă pe cei doi bărbaţi să se întoarcă în sat ca să-i ocrotească de „fantoma Junglei”.

În acelaşi timp am trimis cu cei doi vânători veste prinţului Bahina ca fratele său dispărut a fost regăsit şi i-am cerut să vie încoace. Dacă lucrurile merg bine, apoi mâine la prânz prinţul va fi aici.

— Să nădăjduim până atunci că-l vom regăsi pe fratele său, caci a dispărut iarăşi şi presupunem că l-a răpit indianul cel tânăr – zise căpitanul.

— Atunci să ne luăm după el – răspunse Mr. Brown – uiţi tigrul, care ne va ataca cu siguranţă. N-aş vrea să-l împuşc, e un animal prea frumos.

Într-acestea începuse a se însera şi noaptea se putea lăsa din moment în moment. De aceea căpitanul propuse să aştepte până dimineaţă, când să pornească în cercetare cu puteri unite.

— Apoi mai trebuie să ne regăsim armele, Mister Brown, fără care nu pornesc la drum.

— Ai dreptate, domnule Farrow. Să aşteptăm, deci, până dimineaţa.

Când se înnoptă încuiară casa şi aprinseră o lampă de petrol într-una din încăperile de jos. Din merindele găsite acolo, Petre pregăti o cină îmbelşugată şi în curând toţi stăteau la masă şi mâncau cu poftă.

Într-o odaie George găsi armele tatălui său şi ale camarazilor, astfel că acum se simţeau în deplină siguranţă.

Pe la miezul nopţii căpitanul propuse să doarmă toţi câteva ceasuri. Orânduiră veghea şi George o căpătă pe cea dintâi. Ei trebuia să cerceteze cu luare-aminte încăperile de jos şi în scopul acesta stinsese lampa cea mare şi deschisese toate uşile care legau odăile între ele. Astfel putea străbate încetişor toate camerele şi fiind lună plină, ar fi putut zări lesne dacă se apropia cineva de una din ferestre.

Când ceasul său de veghe fu aproape de sfârşit, tânărul tresări deodată speriat. O făptură negricioasă se ivise la una din ferestre, privind înăuntru prin geam. George îl recunoscu pe indian. Deoarece camarazii se culcaseră în aceste încăperi, puteau fi găsiţi uşor de omul de afară. George se ghemui îndărătul unei coloane şi urmărea pe indian, care mergea de la o fereastră la alta, încercând să le deschidă. Când le găsi însă pe toate închise, stătu la gânduri câteva clipe şi în cele din urmă păru să fi luat o hotărâre..

George îşi făcu repede un plan. Îl trezi pe Uriaş şi-i şopti ceva la ureche. Petre văzu şi el făptura de la fereastra se ridică şi când indianul încercă să deschidă ferestrele din spatele casei. El ieşi afara prin uşă, după ce se încredinţă că

nu-l pândeşte nici o primejdie, străbătu repede luminişul şi se făcu nevăzut în desiş.

În vremea aceasta, indianul spărsese un geam şi făcuse treaba aceasta atât de încet, încât camarazii nu auziră nimic. Apoi duse mâna la zăvor şi deschise fereastra.

George îşi încleştă mâna pe revolver, crezând ca indianul va intra înăuntru, dar acesta se apropie şi ridica un săculeţ, pe care-l goli prin fereastra. În clipa următoare se şi făcuse nevăzut.

Câteva secunde, George ramase încremenit. Auzi nişte şuierături şi-şi dete seama îndată despre ce e vorba. Indianul dăduse drumul în odaie câtorva şerpi veninoşi, care să-i atace pe cei ce dormeau.

George se reculese repede – aprinse lampa de buzunar şi văzu în aceeaşi clipă o cobra mare târându-se spre tatăl sau.

Atunci ridică revolverul şi slobozi două gloanţe. Şarpele, nimerit în plin, îşi dădu sufletul. Toţi se treziră speriaţi şi George le strigă să aprindă lămpile de buzunar, deoarece se aflau şerpi în odaie.

Orbiţi de lumină, vreo opt şerpi încercau şi se împrăştie. Gloanţele camarazilor răpăiră şi reptilele fură ucise până la una.

George povesti acum ce se întâmplase.

— Şi unde e Petre? întrebă căpitanul.

— E afara şi vrea să-i urmărească pe furiş pe indian.

— Dar tigrul, George? Dacă Petre nu bagă bine de seamă, e pierdut.

Tânărul se speria. La asta nu se gândise. Se linişti însă repede, spunându-şi ca Uriaşul va fi cu băgare de seamă.

Se duse la uşă şi privi afară în luminiş. Ceasuri întregi rămase în aşteptarea lui Petre, acesta însă nu se arăta.

Când răsări soarele, porniră cu toţii în căutarea credinciosului Uriaş. Se împărţiri în doua echipe, dar după câteva ceasuri se înapoiară fără nici un rezultat.

Pe când se sfătuiau ce să facă, auziră la oarecare depărtare zgomote şi glasuri. Mai mulţi oameni se apropiau de casă.

— Trebuie şi fie prinţul Bahina – zise Mr. Brown – voi

indica oamenilor direcţia, ca să ne găsească mai repede.

Se apropia de uşă şi strigă tare, primind imediat răspuns. După câtva timp şase bărbaţi ieşiră din desiş şi unul din ei – prinţul – îl salută pe Mr. Brown, apoi fu recomandat căpitanului şi camarazilor acestuia.

— O întâmplare tristă ne-aduce laolaltă, domnule căpitan – zise prinţul – dar cu toate astea mă bucur să-ţi fac cunoştinţa. Pe domeniile mele sunteţi în deplină siguranţă şi nimeni nu vă poate face nimic.

Căpitanul vru să răspundă, dar fu întrerupt de nişte strigăte. Din desiş se ivi un bărbat, ducând un tigru care şchiopăta destul de tare. Era… Petre Uriaşul.

— Nu vă face nimic, e blând ca un mieluşel – strigă ei camarazilor, caci ridicaseră armele – devine furios numai când îi porunceşte stăpânul sau.

— Tigrul Lorbu! făcu prinţul. Aşadar, l-a luat cu sine fratele meu. A dispărut odată cu el şi eu credeam că unul din servitorii mei i-a dat drumul în ascuns.

Când auzi glasul prinţului, alergă la el şi se gudură ca un câine bine crescut. Prinţul îl mângâie şi întrebă pe Uriaş unde-l găsise.

— M-am luat după tânărul indian – zise Petre – şi am găsit, cam departe de aici, o peşteră ascunsa. Acolo e adăpostit bătrânul. Când s-a luminat de ziuă l-am prins pe tânăr, afară şi i-am legat de un copac, de unde nu poate scapă.

— Şi fratele meu? Mai trăieşte? întrebă prinţul îngrijorat.

— Da, l-am mai găsit în viaţa dar mult n-a mai dus-o. M-a recunoscut şi m-a rugat să vă chem pe dumneavoastră. Spuse câteva cuvinte tigrului şi de atunci acesta n-a mai plecat de lângă mine. Am pornit înapoi şi sunt gata să va conduc la fratele dv.

— Da, să mergem!

Fara să se sinchisească de ceilalţi, porni împreuna cu Petre şi tigrul. Camarazii îl urmau la oarecare distanţa.

După doua ceasuri prinţul ajunsa la peştera. Intra singur înlăuntru, în vreme ce Petre, căpitanul şi ceilalţi se duseră la copacul de care era legat tânărul indian.

Când ajunseră, însă, avură o privelişte înfiorătoare: două

cobre se încolăciseră în jurul trupului nenorocitului şi-l muşcaseră. Indianul era mort şi camarazii uciseră şerpii ca să-l poată îngropa.

Înapoindu-se la peşteră, prinţul le ieşi înainte. Fratele său murise în braţele sale şi îşi recăpătase pentru câteva clipe minţile.

Două zile mai rămaseră camarazii, împreună cu prinţul, în casa răposatului, apoi se despărţiră, deoarece prinţul vroia să ia cu sine acasă cadavrul fratelui său.

Căpitanul porni mai departe cu tovarăşii săi, dar înainte de a ajunge la ţintă mai avu de întâmpinat câteva aventuri.

Sfârşitul volumului: **TIGRUL BLÂND.**

În numărul următor:

ÎN BUENOS AIRES.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430135, www.marist.ro